

ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΩΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
kkyriakopoulos@e-typos.com

Ο Σαββόπουλος είναι όλοι μας...

Ο ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ είχε το αντικλείδι. Και όχι μόνο ένα. Ολόκληρη αρμαθιά είχε. Εβλεπε από μακριά τη σφραγισμένη πόρτα που χρειαζόταν άνοιγμα. Χωρίς καν να κοιτάξει, κουνούσε τα κλειδιά ρυθμικά στον αέρα και, μόνο από τους ήχους που έβγαζαν την ώρα που κτυπούσαν το ένα τ' άλλο, ήξερε με ποιο θα ξεκλείδωνε τα δωμάτια με τα μυστικά μιας χώρας και των ανθρώπων της. Και τα πιο πολλά από αυτά, αν όχι όλα, ήταν δωμάτια στις ζωές όλων μας. Όλοι θέλαμε να μπορούμε και να βρούμε τις λεπτομέρειες των δρόμων που τραβήξαμε, στον λαβύρινθο της αυτογνωσίας μας. Τότε ήταν που, εκτός από τα αντικλείδια, έπαιρνε με το άλλο χέρι το μαγικό του λυχνάρι και φώτιζε τις μικρές λεπτομέρειες, κρυμμένες στη σκόνη της καθημερινής λήθης, για να φωνάξει ενθουσιασμένος σαν μικρό παιδί «Κοίτα, κοίτα, τι βρήκα, να αυτό εδώ είναι!». Μόνο και μόνο ότι οι περισσότεροι από εμάς, με το άκουσμα του θανάτου του, αρχίσαμε να τραγουδάμε είναι μία ελάχιστη απόδειξη της σπανιότητάς του. Ένας στιβαρός τεχνίτης που δεν ήξερε να προσβάλλει, ακόμα και όταν κυριευόταν από τις ιδιοτροπίες του. Ήξερε να βλέπει την πραγματικότητα, τον κόσμο να αλλάζει, να μη στέκεται αγκυροβολημένος στους παλιούς κάβους που σκούριαζαν μαζί με τις ψευδαισθήσεις στα λιμάνια της ουτοπίας. Αλλάζε κι εκείνος, όχι λόγω μόδας αλλά λόγω της αλήθειας. Της δικής του αλήθειας. Αυτήν είχε και με αυτήν έφτιαχνε στίχους, μουσικές, τραγούδια, ακόμα και τα πιο σκληρά του παραμύθια.

«ΞΑΝΑΒΓΗΚΑ στη σκηνή το '88, στο "Κούρεμα", ξυρισμένος και κουρεμένος με την ψιλή, σαν τιμημένος, σαν προετοιμασμένος για διαπόμπευση. Αλλά η διαπόμπευση ήρθε πράγματι τόσο σκληρή που ούτε καν το φανταζόμουν. Με το "Κούρεμα" έκανα στροφή προς τη Δεξιά, μπαίνοντας με τον ψευτοπροοδευτισμό της εποχής και την αλαζονεία του», γράφει στο αυτοβιογραφικό του βιβλίο «Γιατί τα χρόνια τρέχουν χύμα» (εκδόσεις Πατάκη). «Δυστυχώς, η Αριστερά αφέθηκε να παρασυρθεί από εκείνον τον φτηνάρικο προοδευτισμό. [...] Τον κωλοελληνισμό, που είναι η βαριά κληρονομιά όλων μας, τον κρατούμε λίγο - πολύ υπό έλεγχο. Αλλά όταν ξεσπάει συλλογικά, δεν ξέρεις πού να κρυφτείς. Παύει να έχει σημασία αν είμαστε δεξιοί ή αριστεροί και γινόμαστε ένας συρφετός από ανθρώπους φθονερούς και λυσσαμένους για εξουσία. Μου πετούσαν δεκάρες στη σκηνή, φώναζαν "αίσιος", αποχωρούσαν απ' την αίθουσα. [...] Άλλοι γράφανε βρισιές στους τοίχους του σπιτιού μας, ότι είμαι προδότης, ότι πουλήθηκα. Τα παιδιά μου είχαν τρομάξει. Ο μεγάλος μου, ο Κορνήλιος, έστειλε επιστολή στην "Ελευθεροτυπία" ότι "ο μπαμπάς μου δεν είναι έτσι και γιατί μας λέτε τέτοια πράγματα"».

«ΠΑΡ' όλες τις λακκούβες, καταφέραμε ομαλή διαδοχή κυβερνήσεων. Πενήντα χρόνια πολιτική ομαλότητα. Δεν έχει ματαγίνει στην Ελλάδα. [...] Και μην ακούω από διάφορους εναλλακτικούς τζιτζιφιόγκους "Η χούντα δεν τελείωσε το '73". [...] Και τώρα; Ψιθυρίζω τους στίχους του Αναγνωστάκη: Καλά τη φέραμε τη ζωή μας ως εδώ - Μικροζημιές και μικροκέρδη συμψηφίζοντας - Το θέμα είναι τώρα τι λες».

ΑΥΤΟΣ ήταν, αυτός είναι. Ο Σαββόπουλος είναι όλοι μας...